

Magtárlap

2004.07.23.Péntek

II.szám

Egy nagyon fontos ember

Ma délután Márta István megnyitotta a 16. Művészetek Völgye Fesztivált.

„Egyre nagyobb iramban kezdem venni lépteimet. Mindjárt elkések. Nem fogok tudni riportot készíteni velem” – negatív gondolatok sora kavargott a fejemben. Végre megpillantottam a kávéház tábláját, majd a kaput. Egy öltönyös, nagy bajuszos férfi állt az ajtóban, egy mikrofont szorongatott a kezében, és közben valamit motyogott. Odaálltam elé, persze először nem akart beengedni, ugyanis ez egy „zártkörű rendezvény”, ezután pedig felmutattam az újonnan kapott ’völgyhíradós’ kártyámat. Erre bement a nevemet a mikrofonba. Visszhangzott a fejem. Ezt most minek kellett?

Rengeteg ember gyűlt össze, hogy megünnepelhesse a 16. Művészetek Völgye Fesztivál kezdetét. Én pedig ennek a jeles rendezvénynek a főszervezőjét, Márta Istvánt kerestem. De fogalmam nem volt, hogy hol lehet. Azután figyelmes lettem egy csapat jólöltözött férfire. Szerencsét próbáltam, hátha közöttük van az, akihez jöttem; és odamentem hozzájuk. „Márta Istvánt keresem” – mondtam. Tényleg ott volt. Bemutatkoztunk, és már kérdezgettem is az idei fesztivál kapcsán, ugyanis közölte velem, hogy ő amúgy nagyon siet. Megtudtam tőle, hogy rengeteg új programmal szolgál idén a Völgy. Az a céljuk, hogy minden évben más és más legyen, de azért a hagyományos népi- és képzőművészeti kiállítások most sem maradnak el. Az előző évek tapasztalatai alapján körülbelül kétszáz ezer embert várnak a 2004-es programokon is. Az igazgató nem tartja fontosnak a

talatai alapján körülbelül kétszáz ezer embert várnak a 2004-es programokon is. Az igazgató nem tartja fontosnak a

számokat, szerinte ennek a fesztiválnak az a lényege, hogy a csecsemőktől az idősekig mindenki megtalálhassa az őt érdeklő programokat, és hogy az emberek megismerhessek a különböző művészeti irányzatokat.

Végezetül megkérdeztem tőle, miért maradt el olyan sok program már az első napon. Márta úr erről csak annyit mondott, hogy az ezerháromszáz program közül sajnos még el fog maradni néhány, ugyanis sokan lemondták a fellépéseket.

Oh, Janis

Péntek este az öcsi Kőfőjtőben koncertet adott a Janis Joplin Emlékezenekar Keresztes Ildikó népszerű énekesnő vendégszereplésével.

Hatalmas, végtelen pusztán mentünk keresztül. A világ vége. A pár száz méterenként feltűnő egy-két ember mégis arra utalt, hogy lakott területen járunk. Hosszú utazgatás után elérkeztünk az öcsi Kőfőjtőhöz. Rengeteg ember állt sorban a bejárat előtt, hogy jegyet válthassanak a Janis Joplin-émlékkoncertre. Mi csak bemutattuk a zöld kis kártyánkat, és már bent is voltunk. Egy nagy füves terület tárult elénk,

mindenhol ülő és álló emberekkel. Kis séta után pedig megláttuk a gyönyörűen kivilágított, hatalmas színpadot. Kis idő múlva már el is kezdték a koncertet, ami Darga Zsuzsa énekével kezdődött. Egyre többen kezdtek özönlenni a színpad elé, hogy még jobban élvezhessék a klasszikus Janis Joplin-számokat. Egyesek egymásba karolva, alkohalmámorban égve táncoltak a jól ismert slágerekre. A koncert második szakaszaként egy vendégénekes érkezett, egy külföldi hölgy; Szonja. Bár az előadását néhol egy-egy gúnyolódó füttyszó követte, igazán kitett magáért. A harmadik fázis, és egyben a koncert csúcspontja, Keresztes Ildikó megjelenése volt. Ekkor már a közönség örjöngve tüvöltött az énekesnő csodálatos hangját hallván.

Az előadást Janis Joplin, a nyolcvanas évek legnagyobb rock-énekesnőjének egyik legnépszerűbb számával, a Mercedes Benz-zel zárták. Az

amúgy alig pár sorból álló dalt tíz percen keresztül énekelte a három énekesnő és a közönség együtt. A fergetegetes koncert után a zenekarok és az énekesek pillanatok alatt eltűntek a helyszínről, magukra hagyva az örömmámorban úszó közönséget.

A Völgy az Én gyermekem

**„A piac, a gazdaság,
a pénz egyre inkább
megeszi a kultúrát. Egyre
több olyan nem minőségi
dolog történik körülöttünk,
velünk, ami ellen mi, kultúr-
dinosauruszok próbálunk
tenni azzal, hogy létrehoztuk
a Művészetek
Völgyét.”**

És milyen igaz. Sok ember, ha esetleg akadna egy kis szabadideje, nem megy ám színházba, nem olvas, nem beszélget a család többi tagjával. Csak beül a TV elé és „zabál” mindenféle koleszterines ételt. Már senkit sem érdekel a kultúra, a tudás, amit még megszerezhetünk

életünk folyamán. Pedig nem csak a kocsmában lehet jó kedvünk, hanem a természetben is, amely nélkül nem is lenne élet. Kezdünk már

elmacskásodni, lustulni. Ha csak tíz napra is, de visszatérhetünk a régi szép idők varázslatos világába.

A fenti idézet Galkó Balázstól, egy hírneves színésztől származik, aki már 16 éve segít a fesztivál rendezésében.

16 év. Nem kis idő. Mégis minden évben több ezreket ejt csodálatba. A színész úr úgy beszélt a Völgyről, mintha az, illetve „Ő” lenne a legfontosabb az életében. Hogy mit gondol róla? Ez olyan, mintha anyánktól vagy apánktól kérdeznék meg, hogy mit gondol rólunk, jónak tart-e.

A Művészetek Völgye az ő gyermeke is, és szereti. Arra a kérdésre, hogy fog-e vagy mennyiben fog különbözni ez az év a többitől, Galkó

Balázs csak ennyit tett hozzá: „Te különbözöl az egy évi önmagadtól?” – Hát ez elgondolkodtató. Mindig változunk, a múlt a múlté, de a töredékeit még magunkba zárhatjuk. Minden év hoz valami újat, valami mást. 16 éve működik, és ki tudja, hány évet él még meg.

Ezeregyszáz program (nem kevés!). Nem könnyű feladat mindent megtekinteni. Galkó igyekszik mindenhol ott lenni, ahol csak lehet. Egy szülőnek az a feladata, hogy

odafigyeljen a gyereke életére, mit eszik, iszik, hogy alszik és él. Így természetesen a programokra is kell egy gondos kéz. Nem válogat a programok között, mindegyiket szereti, hiszen a szülőknek sincs kedvenc gyermeke.

Remélem, sok ember tekinti még a Völgyet gyermekének, és hogy a Völgy is megtalálja testvérét, hogy hazánkban a pénz ne uralkodjon el, mert kultúrából sosem elég.

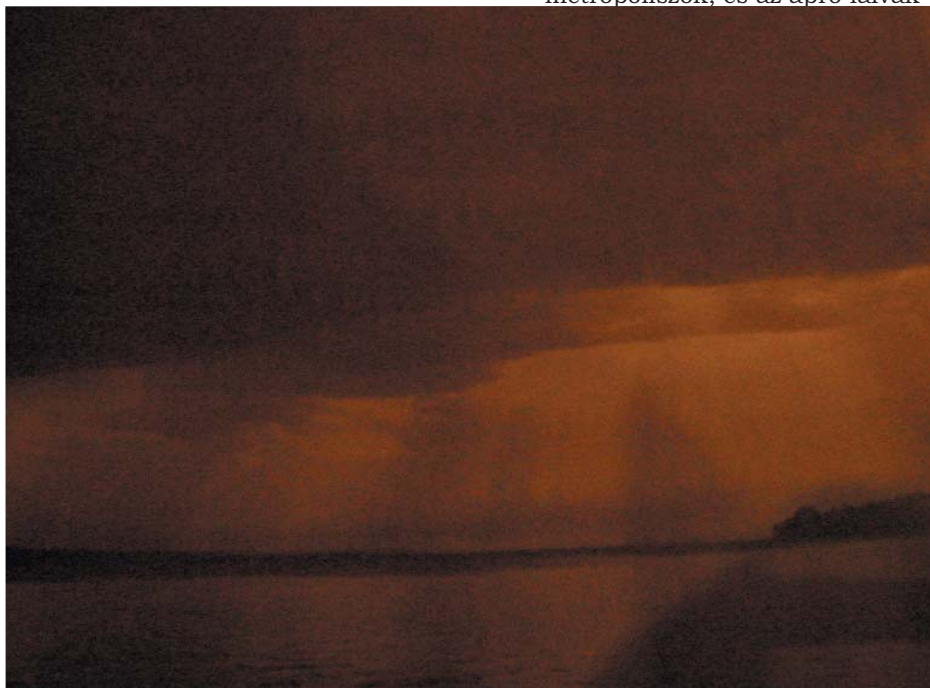

Galkó Balázs a Sellő együttesel

Eurográfia

Monostorapátiban, az Alsó Iskolában Biermann Margit fotókiállítása látható Úton Európában címmel.

A művésznőről – aki egyébként csak hobbiból űzi a fényképezést – kis túlzással azt állíthatjuk: végigutazta Európát. Most ennek az útnak a legjobbjaiból látunk válogatást a Völgyben.

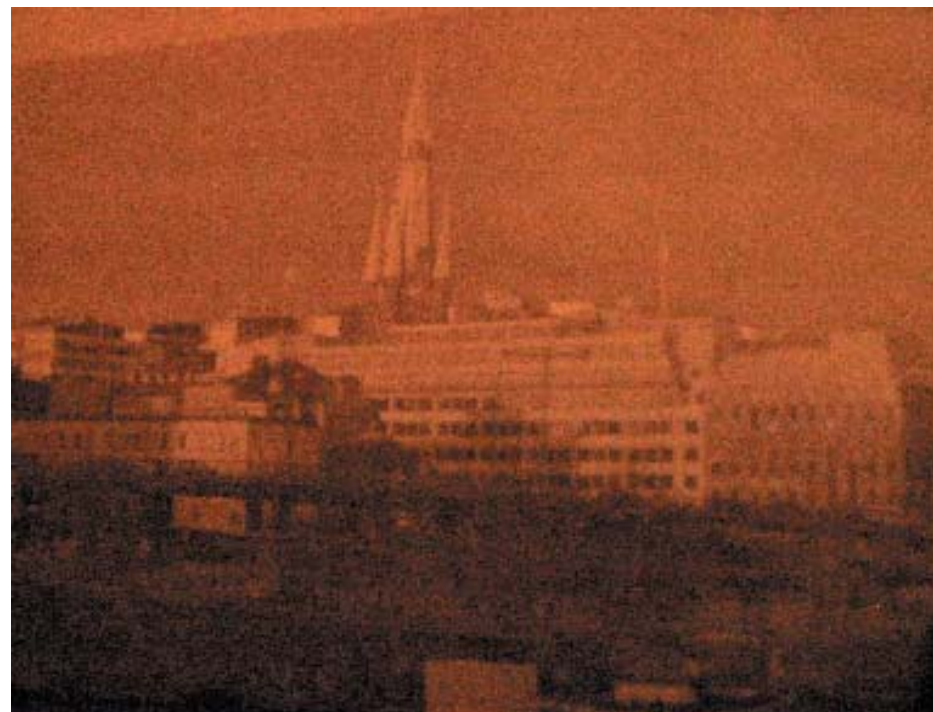

programjai keretében láthatjuk Monostorapátiban, az Alsó Iskolában. Ezek a képek ugyanis nemcsak szorosán értelmezett természetfotók, hanem tágabb környezetünk, a lakókörnyezet védelméről, tiszteletéről is szólnak. Ez legalább olyan fontos, mint a természet.

Felváltva váltakoznak a falon az úszó madarak, az európai metropoliszok, és az apró falvak

„Szűrt fény” címűkép magányát és nyugodtságát jól ellensúlyozza a berlini Weltzeituhr tele nyüzsgő emberekkel.

képeket. Műveit egy szóval elég illetni: szépek. Nem akarnak többet mutatni a környezetből, mint amennyit valójában látunk,

A beállítások nem túl érdekesek, viszont nagyon szépek, az arányok nem szabályosak, de egyszerűek és szépek. Biermann Margit igazi szabadidős fotós, nem köti magát tanult szabályokhoz, kizárólag a saját érzékeire hagyatkozva készíti el képeit. A képeken látszik, hogy készítőjük nagyon szeret látni és élvezni azt a látványt, amit a környezete nyújt. Európai nyitottsággal járja az országokat, és ad róluk gazdag

nem akarnak elgondolkodtatni, extrémek lenni, egyszerűen csak kiváló esztétikai látványt nyújtanak, és kész. És ez elég.

A kiállításhoz adott tájékoztatóban ezt írja: „Fotós hitvallásom szerint jól csak a szívével lát az ember, így képeimen szeretném visszatükrözni a természet, a táj, és az ember által épített környezet szeretetét, tiszteletét.” Kell ennél egy képnek többnek lennie?

Találó, hogy Biermann Margit fotóit a Művészetek Zöldje

egy békés harmóniát teremtve ember és környezete között. Például a Bodeni-tónál készült

Zöldfülűek

Kora reggel felkeltem, majd két stábtársam kíséretében elindultam Taliándörögdre. A Zöld Udvarban tartott jógát kellett volna megtekintenem. Lementünk az útra és elkezdtünk stoppolni, hogy valamilyen módon el is jussunk az úticélunkhoz. Szerencsénkből nem csalódtunk... senki nem vett fel. Mázlink volt, éppen jött egy busz, így mégis eljutottunk Dörögdre.

Amint megérkeztünk, összefutottunk Sándor atyával, a helyi plébánossal, aki elmondta nekünk, hogy hol találjuk a Régi Iskolát, ahol a zöldek felverték a tanójukat. Ekkor elváltam társaimtól és a megadott helyre siettem. Az útbaigazításnak köszönhetően gond nélkül megtaláltam a helyszínt. Egy elég kis területű placcon rendezkedtek be a szervezők. Pontosabban még nem, hiszen nagyban zajlott a munka. Valami félreértés áldozata lehettem, ugyanis ezen a reggelen nem volt jóga. Már megérkezett egy filmes stáb is, akik szintén erre az eseményre lettek volna kíváncsiak.

Nem adtam fel! Ha már a jógát nem láthatam, legalább felderítettem, hogy milyen lehetőségeket kínál a Zöld Udvar. Mint a nevéből is látszik, ez egy környezetvédelmi buli. Népszerűsítik az egészséges életet, és mesélnek a környezetünkről is. Szelektív hulladékgyűjtő edényeket helyeztek el több helyen. Kirándulásokat tartanak, ahol szakértő vezetők irányítják a népet. Geológusok és biológusok érdekes előadásaisal

fűszerezik a túrákat. Sportok terén egészen extrém dolgokat művelnek, ott-tjáramkor éppen capoeira-bemutatót tartottak.

A világ megismerésére nem csak úgy van lehetőség, ha ellátogatunk mindenhova. Ennél egyszerűbb és sokkal olcsóbb, ha az internetet

használjuk. Erre is lehetőség van a zöldeknél. Az Informatikai és Hírközlési Minisztérium jóvoltából ingyenes internet-hozzáférés áll a látogatók rendelkezésére.

Sajnos a szervezők nagyon elfoglaltak voltak, ezért nem sikerült hosszabb riportot készítenem velük, de már ezek az információk is meggyőznek arról, hogy a Zöld Udvar látogatói nem fognak unatkozni.

(Ne) légy madár!

Végre itt van! Elkezdődött, mármint a Művészetek Völgye! Taliándörögdön nyílt meg ma az ipari G. néven futó, csodálatos kiállítás, az Iparművészeti Egyetem hallgatóinak közreműködésével.

Magyarországon a sárkányeregetés nem a legnépszerűbb sport (hobby), keresve is csak egy embert találunk, aki profi szinten foglalkozik a témával. Ha véletlenül egy boltba térnék be, hogy gyermekeink lázas sárkányeregető kedvét csillapítsuk egy efféle hajtogatott papírdarab vételével, ne tegyük, mert nem fog repülni – biztos forrásból tudom.

A mai napon egy grafikus fiatalemberrel hozott össze a sors, aki hobbiszinten sárkányeregetéssel foglalkozik: „A sárkányok nem egyszerű lények!” Ebben a faluban a sárkányeregetés a Völgy minden napján tizenegy órától folyamatosan zajlik. Az idén ide látogatók nemcsak reptethetnek, hanem a „madár”-készítés tudományába is bevonják őket az egyetemisták! A sárkányok papíralapúak, amit egy-egy favázra feszítenek fel, díszítésükben már csak kreativitásunk és fantáziánk szabhat határokat. Beszélgetőtársam, Juhász Dávid grafikus szemmel látja a repülő sárkányokat, de két partnere a vizuális hatásért felelnek. A látogatóknak lesz alkalmuk mind a két tevékenységet kipróbálni.

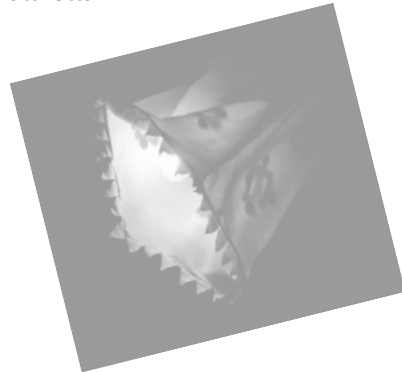
Számomra mindig rejtély volt: „melyik fontosabb, egy jó sárkány, vagy a szél?” Sajnos most sem kaptam rá választ! Ezért ez a kérdés most a titok homályába burkolózik.

Megkértem Dávidot, hogy reptesse kicsit a „játékát”. Remekül szállt fenn a magasban, a szél bársonyosan simogatta szárnyait.

De még egy fontos momentum, mielőtt felszállt volna! Egyetemistánk három modellt próbált ki repülés előtt, hogy melyik a legalkalmasabb a mai szélhez. Végül csak ennyit mondott a legalkalmasabbat megtalálva:

„Ez a megfelelő sárkány a szélben!”

Én meg csak álltam és néztem a szélben ringatózó sárkányokat, amelyek a napsütésben megelevenedni látszottak.

Szemétdesign

Első

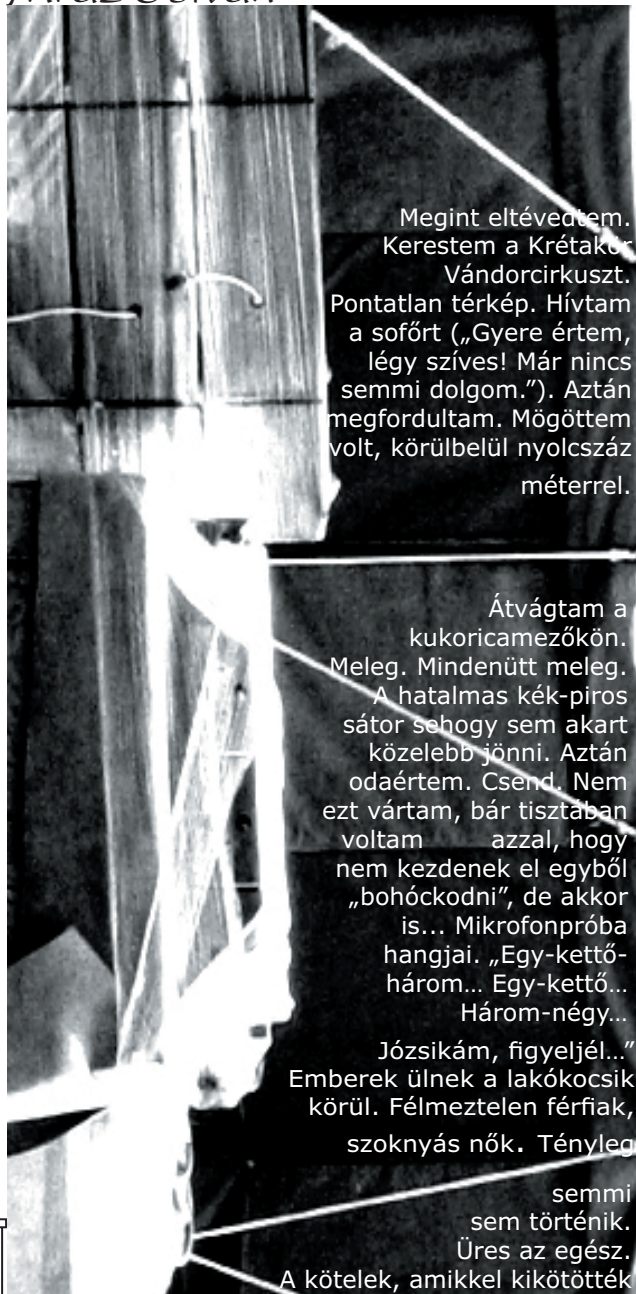
hallásra azt gondolnánk, hogy eldobott csikkékből, sörösüvegekből és egyéb más szemétdarabokból készülnek. Az ipari G. nevű telephelyen ilyen munkákat kerestem, de sehol sem találtam. Ekkor akadtam össze a rendezvény főszervezőjével, aki kimerítően kiakasztotta a témában.

S e m m i f é l e

„szemetezésről” nincszóebben a témában, kizárólag kukákról beszélünk. Ötven darab fekete hulladékgyűjtőt szállítottak Taliándörögdre, és mi ezeket festjük, díszítjük. Mindenféle maradék festékből megpróbáljuk ezeket „designolni”. Nagyon gyorsan használatba kellett venni a városnak a kukákat, mivel elkezdődött az előkészítő munka egy héttel a megnyitó előtt. Megérkeztünk, „beköltöztünk” a Dörögdi Általános Iskolába és megkezdtük az előkészületeket, a sokszínű műsorrepertoárjainkhoz. Fordított szobát építettünk, alternatív kávéházat létesítettünk az udvaron, és még ezernyi program szolgálja a látogatók igényeit. Most még nincsenek birtokunkban eme nemes tárgyak (mármint a kukák). A falu lakosait segítik és a mi szolgálatainkra vannak.

Így a szervezők a kedvünkben járnak, a város több pontján készítik majd el a tiri-tarka „kukacsodákat”. A művészhallgatók saját kreativitásukat mutatják majd műveiken. „Szabad kezet kapnak mindenben! A lényeg, hogy szabadon alkotassanak, és ezt az egész Művészetek Völgyéről is elmondhatjuk” – zárta sorait Hajdú Tímea, főszervező. Remélem, hogy minden kedves látogató megtekinti majd a Taliándörögd utcáin látható „csodakukákat”.

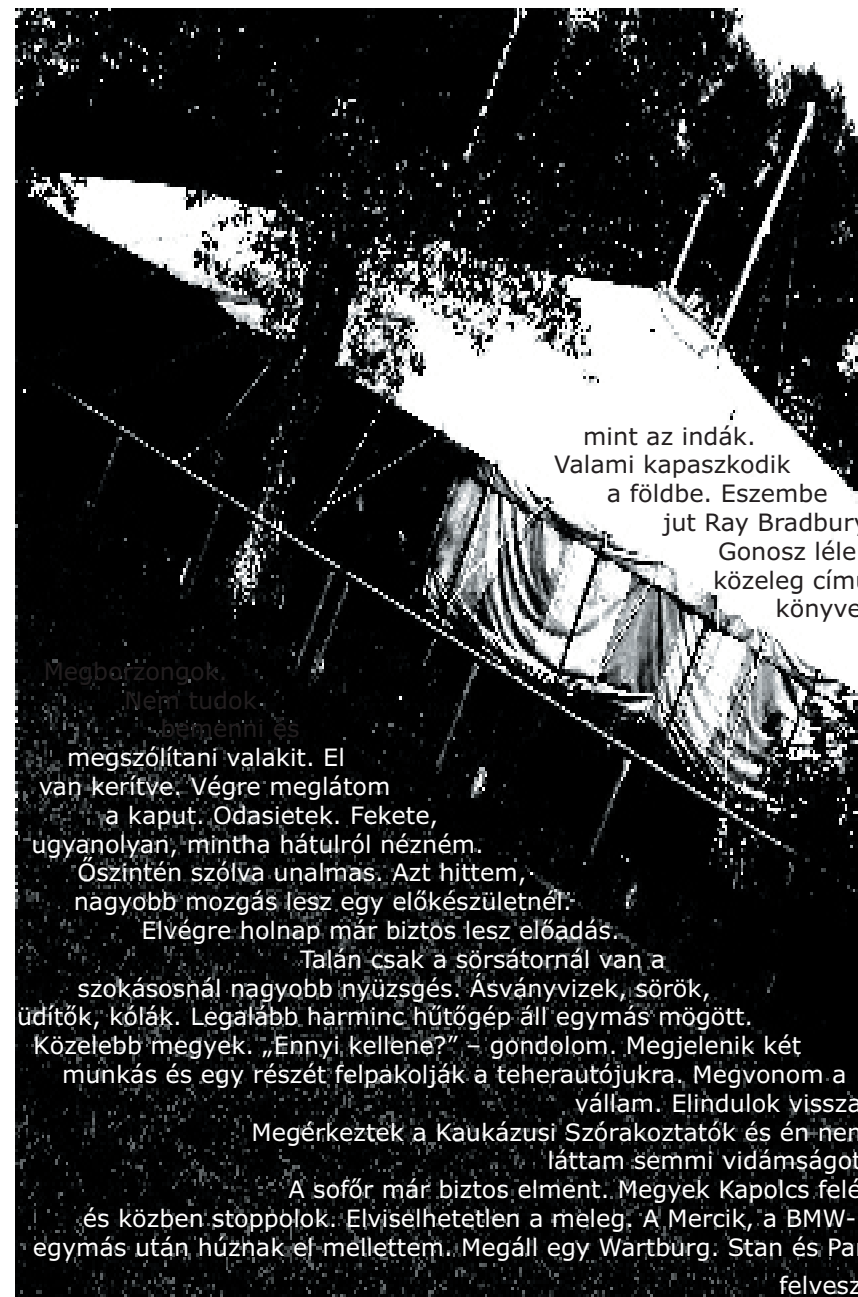

Megint eltévedtem.
Kerestem a Krétakor
Vándorcirkuszt.
Pontatlan térkép. Hívtam
a sofőrt („Gyere értem,
légy szíves! Már nincs
semmi dolgom.”). Aztán
megfordultam. Mögöttem
volt, körülbelül nyolcszáz
méterrel.

Átvágtam a
kukoricamezőkön.
Meleg. Mindenütt meleg.
A hatalmas kék-piros
sátor sehogy sem akart
közelebb jönni. Aztán
odaértem. Csend. Nem
ezt vártam, bár tisztában
voltam azzal, hogy
nem kezdenek el egyből
„bohóckodni”, de akkor
is... Mikrofonpróba
hangjai. „Egy-kettő-
három... Egy-kettő...
Három-négy...
Józsikám, figyeljél...”
Emberek ülnek a lakókocsik
körül. Félmeztelen férfiak,
szoknyás nők. Tényleg
semmi
sem történik.
Üres az egész.
A kötelek, amikkel kikötötték

M
E
G
E
R
R
K
E
N
T
E
K
A
K
A
U
K
Á
Z
U
S
I
S
Z
Ó
R
A
K
O
Z
T
A
T
Ó
K

mint az indák.
Valami kapaszkodik
a földbe. Eszembe
jut Ray Bradbury
Gonosz lélek
közeleg című
könyve.

Megbarzongok.
Nem tudok
emléni és
megszólítani valakit. El
van kerítve. Végre meglátom
a kaput. Odasietek. Fekete,
ugyanolyan, mintha hátulról nézném.
Őszintén szólva unalmas. Azt hittem,
nagyobb mozgás lesz egy előkészületnél.
Elvégre holnap már biztos lesz előadás.
Talán csak a sorsátornál van a
szokásosnál nagyobb nyüzsgés. Ásványvizek, sörök,
üditők, kólák. Legalább harminc hűtőgép áll egymás mögött.
Közelebb megyek. „Ennyi kellene?” – gondolom. Megjelenik két
munkás és egy részét felpakolják a teherautójukra. Megvonom a
vállam. Elindulok vissza.
Megérkeztek a Kaukázusi Szórakoztatók és én nem
láttam semmi vidámságot.
A sofőr már biztos elment. Megyek Kapolcs felé,
és közben stoppolok. Elvisélhetetlen a meleg. A Mercik, a BMW-k
egymás után húznak el mellettem. Megáll egy Wartburg. Stan és Pan
felvesz.

Dörögdi találmányok

Tavaly nyáron jártam a bécsi vidámparkban, a Praterben. Volt ott egy magas torony, aminek az aljából fellóttek egy kosarat – tele emberekkel –, mely pár pillanat elteltével, 50 méter magasból lezuhant, ezáltal létrehozva a szabadesés örömet. Taliándörögden egy picit másképp, de hasonló élmények közepette „zuhanhatunk” a mélybe.

A helyszín a taliándörögdi új iskola épülete. Belépve elfog egy különös hangulat, mindenfelé érdekes fazonok rohanganak. Kezükben kalapáccsal, csavarhúzóval vagy más szerszámokkal szaladgálnak. Szerelnek. Készülnek a látványosságok és a vidámparkba illő „szórakoztató létesítmények”. A teraszon papírvékonyaságú falemezekből készült székek fogadnak. Kicsit félve ülök bele az egyikbe, majd várnám, hogy nem éppen soványnak mondható alakom miatt összetörnek. De nem! (Ez azért számomra is nagy sikerélmény – a szerző.)

Egyik osztálytársnőm megmutatja a divattervezők által kreált ruhakölteményeket, melyek számomra igen különösnek bizonyultak.

Ezen élmények után egy szobára lettem figyelmes, melynek ajtaján az IKARUS felirat fogadott. Mi lehet itt, buszgyár? Nem, nem. Virtuális vidámpark. Talán ez a világban az első – szóltak mellőlem. Csak nézz magad mögé a tükrön keresztül! – szólt egy újabb hang. Megrettentem. Hirtelen olyan érzés fogott el, mintha pár másodpercen belül Kínába kerülnék. Hatalmas sebességgel zuhan-tam a semmibe – legalábbis így

éreztem. Megnyugtattak. Csak a modern technika! Egy tapodtat sem mozdultál, mégis kilométereket tettél meg a Föld közép-pontja felé. Ilyen élményt azért a liftben ritkán él át az ember! Megpróbáltam a lépcsőn szabadesés nélkül lemenni – sikerült is –, és egy fordított szobára bukkantam. A plafonon

lépkedtem, felettem pedig asztal volt. Lehet, hogy mégis a Föld másik pontján lyukadtam ki? – gondoltam magamban, mikor megláttam a feliratot a fordított világról.

S lassan én is hátat fordítottam ennek a különleges helyszínnek, és a kóborlás közben az én fejemben is átfutott néhány furcsa ötlet...

Poszeidón birodalmában

Míg Pulán a Bárka Színház vendégeskedik, addig Taliándörögden valódi bárkát építettek az egyetemisták. Bárki utazhat a hajóval, tengerre szállhat, és valódi kalózként tehet képzeletbeli utazást a fantázia vizén. Tehát horgonyt fel, hasítsuk az óceánt, nincs megállás a túlsó partig.

A fából ácsolt szerkezet, mely leginkább Noé bárkájára hasonlít, a taliándörögdi „Ipari G.” állomásán található, a falu déli részén. Ugyan víz nincs a közelben, mégis tengeribetegek lehetünk, hiszen a hajó szinte állandóan mozgásban van szép számú utasának köszönhetően. Rengeteg vállalkozó szellemű ember van, akik baromfilétrán kapaszkodnak fel, két csapatra oszlanak, és összehangolt rugózásuknak köszönhetően mozgásba lendítik a hatalmas szerkezetet, mely leginkább egy játszótéri libikókára hasonlít. Míg egyik vége a „hullámok fölé” emelkedik, addig a másik majdnem elsüllyed.

A két és fél méter magas, több mint tíz méter hosszú „csónak” súlya három tonna, és ezernél is több csavar tartja össze a vizet még soha sem látott monstrumot, melyet tizennyolc iparos építéshallgató majdnem egy hétig barkácsolt. A tegnapi nap folyamán probléma is akadt a horgony felhúzásánál: egyszerre túl sokan akartak

„vízre szállni”, mire a bárka ajak formájúra hajlott, így tervezői és egyben alkotói egész éjszaka a javításán dolgoztak, hogy a Völgy kezdetére biztonságban szórakozzanak matrózai. Ha este szállunk tengerre, akkor száz izzó fény gyúlik fel alattunk, és valóban Poszeidón birodalmában érezhetjük magunkat. Felettünk a csillagos ég, melyen rossz időben megjelennek a villámok, és a tenger vad morajlása ellenére mégis épségben léphetünk vissza a szárazföldre, magunk mögött hagyva a „hús habokat”. És ha már hús habok, utunkat gyalog folytathatjuk a közeli sörsátor felé...

Hova tűnt a Sörsátor?

A taliándörögdi éjszakák központja már évek óta a Klostrom, a legtöbb és legnépszerűbb műsor színtere. A mellette lévő Sörsátor sem szenvedett hiányt vendégekben, hiszen a koncertek között jólesik bedobni egy korsó sört. Vajon mi lehet az oka annak, hogy elköltözött és hol találhatjuk meg?

egyaránt.

„A Klostrom nem tudott elegendő áramot szolgáltatni, ráadásul a romok nosztalgikus hangulatához nem illett a kocsmában szóló hangos zene” - így érvelt a tulajdonos a sátor új helyén, a Lötéren. Mint kiderült, a már bevált „kasszasikereket” idén az itteni nagyszínpadon nézhetjük meg, ahol tegnap reggel már javában folytak a munkálatok: a hangfalak, és a mikrofonok beszerelése. Így a fröccsök közti szünetekben idén is közel lesz a falu szíve, hisz a központ és a sátor együtt költöztek.

A sátor is részt vesz a kulturális életben. A háttérben a Szolnoki Metszőkőr ver tábort minden nap reggel tíztől délután ötig. Itt a linómetszés rejtjelmeibe kukkanthatnak bele kicsik és nagyok

A fő műsorszám viszont a Dörögdi Hétp próba lesz. Most már negyedik éve szórakoztatnak minket a Fekete Bárányok, a játék házigazdái. A minden délután megrendezésre kerülő vetélkedőt a vállalkozó kedvű felnőtteknek szervezik. A napnyerőcsapata díja egy, a büfében elhasználható ötezer forintos vásárlási utalvány. Az idei feladatok a magyar népi szokásokra épülnek.

A sátor egyébként ismét rengeteg ülőhellyel szolgál a megfáradt vándorok számára. Várhatóan éjjel-nappal nyitva lesz, kivéve a hajnali öttől hétig tartó takarítást. Hangos zenére, a szokásos italokra és meleg ételekre is számíthatunk.

Kérhetünk sült krumplit pulykával, pizzát, péksüteményt, vagy akár egy finom szendvicset is.

„A legtöbb korosztály megfordul nálunk, de esténként a fiatalok többségben vannak” - búcsúzik

a tulajdonos. A huszonévesek száma idén tovább nőhet, hiszen a Szigettel nem esik egy időbe a Művészetek Völgye. Viszont, akik a régi vár látványa nélkül nem tudják átérezni a „sátorfeelinget”, lehet, hogy elpártolnak törzshelyüktől.

Barangolás az időben

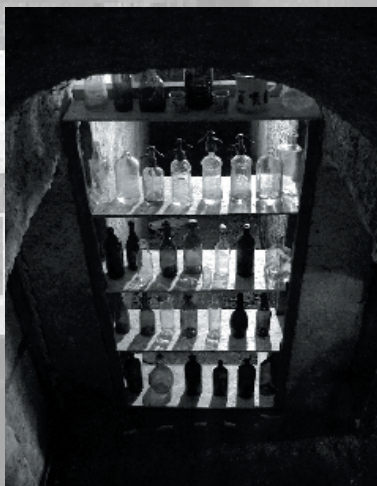
oklevélből megtudjuk, hogy a Szent András apostol tiszteletére szentelt házat a Dörögdi család építette a XII. század közepén. A mai Taliándörögd területét tehát már az Árpád-korban a Dörögdiak birtokolták. Az iromány szerint a család felső- és alsódörögdi részre oszlott.

A két település közti távolság mindössze 2 km lehetett. A település nevét nemcsak a Dörögdi család neve adja, másik része Talián Ferenc lovassági ezredes nevéből származik. Felsődörögd kis templomát

Péntek délután Szőke András vezetésével az Ósök házában jártam, körbejártuk a múzeumot, nézelődés közben Taliándörögd történelméről mesélt.

Megtudtam, hogy Dörögd hivatalosan 1249-től létezik, de a feltárások alapján a település már száz évvel korábban kialakult.

A patkó alakú szentélyel és a nyugati karzattal rendelkező egyhajós kis templom pontos építési ideje ismeretlen. Egy 1347-es

leírásait pillanthatjuk meg (római kor, török hódoltság). A szoba egyik része a zsidó családoknak állít emléket. Itt idegenvezetőm mutatott egy képet, amin Miller Oszkár sírja található, aki 1877. február 16-án született, és 1897-ben ugyanezen a napon halt meg pont húsz évesen a születésnapján, állítólag betegségben.

A ház pincéjében

1330 körül lebontották, mivel az egykori épület falai köré egy nagyobb templom építését tervezték.

A múzeum legelső szobájában található egy makett, mely a települést és környékét mutatja. Ebben a helyiségben találhatunk régi képeket, tárgyakat. Egy másik szobában különböző falakon egyes korok emlékeit,

borok, üvegek, cserépkályhadarabok láthatók, és egy Árpád-kori kő, melyben egy körülbelül 1000 éves halmaradványait találjuk. Érdemes ellátogatni ide, még több információt el-sajátítani erről a településről, történelméről, kultúrájáról.

Esti kaland

Pisti, Máté és én beszállva Peti kocsijába elindultunk Öcsre, hogy meghallgassunk egy Jimmy Hendrix emlék koncertet.

Már 10 percnyire járhattunk Kapolcstól, amikor is Petinek megszólalt a mobil telefonja, majd egy szomorú választ kaptunk. Sajnos ki kellett tennie bennünket Pulán, mert újabb fuvarja akadt, ami a mi programunknál is fontosabb volt. Így nem volt mit tenni kiszálltunk a kocsiból és elindultunk gyalog Öcsre. Pár méter megtétele után elgondolkodtunk: vagy gyalogolunk Öcsre, vagy stoppolunk. Végül a stoppolás mellett döntöttünk. Nem is kellett sokat várni. Egy régi Skoda hátsó ülésére ültünk be. Már biztosak voltunk abban, hogy végre eljutunk Öcsre, amikor is Giziből kifogyott a benzin. Bennünk egy kis kétség merült fel, hogy újra stoppolhatunk, de ez hamar szertefoszlott, mert a srác hátra

szólt: „Ne aggódjatok fiúk csak a benzin fogyott ki, de nincs semmi baj, mert itt van velünk tarcsi”. Ezután lenyúlt az anyósülés elé és egy kanna benzinnel kiszállt a kocsiból és máris pótolta azt, ami Giziből kifogyott. Arról nem is beszélve, hogy míg tankolt egy fél cigi lógott ki a szájából. Pár percen belül újra száguldoztunk a főúton, de nem sokáig. Mivel túlmentünk az öcsi elágazáson. Végére persze Gizi és mi hárman is eljutottunk a koncertre.

Első lépésként rögtön a büfé felé vettük az irányunkat. Ahol is mindhárman ettünk egy gyrost. Majd belevetettük magunkat a rock hangulatába.

A koncert végén a haza jutást is meg kellett beszélünk. Sajnos Gizivel nem mehettünk, mert ahol nem rég mi ültünk, most három hölgy

vette át a helyünket. Így nem maradt más megoldás, mint gyalogolni. Szerencsénkre a helyi járattal hamar Kapolcsra értünk. A mai este csúcspontja pedig az volt, hogy a buszon magyar nótákat hallgathatunk. Ezek a hangos nóták nem csak arra voltak jók, hogy mi el ne aludjunk, de a buszvezető se.

Capoeira – a harcos tánc

A brazil eredetű tánc mostanság igen népszerű kis hazánkban. Egyre több helyen tanítják, egyre több ilyen fellépést láthatunk rendezvényeken. Ez alól nem kivétel a Művészetek Völgye sem.

A taliándörögdi Zöld Udvarban került megrendezésre a capoeira-bemutató. Mikor megérkeztem, pangott az udvar, az előtte lévő két program elmaradt, így félő volt, hogy az emberek capoeira nélkül maradnak. Már ha lettek volna emberek.

Fél tizenegykor még pakoltak a munkások, a komolyzenei koncertet egy erősítőre kötött magnó jelentette. Ezek után féltem, hogy a capoeirámról kiderül, hogy valami óvodás rajzszakkör, de végül szerencsére nem így lett. Ugyanis a capoeira egy olyan harcművészet, ahol az emberek úgy küzdenek, hogy egyetlenegyszer sem érintik meg egymás testét. Jellegzetes viseletük a laza lennadrág és a fehér színű felső.

Tíz perccel a műsor előtt befutottak a fellépők, majd utána elkezdtek szállingózni a látogatók. A bemutató kezdetekor egész szép kis tömeg várta a

táncosokat.

A Zöld Udvar előtt elkezdődött a „show”. A csörgődob csodálatos hangulatot teremtett, valamint az éneklés feldobta az egészet, amiről végül is nem sikerült megállapítanom, hogy milyen nyelvű lehet. Látványos volt, csupán egyetlen probléma akadt: egy óra után kezdett kicsit unalmassá válni. Néhány perc szünet elteltével egy önként jelentkezőt avattak be a harcos tánc rejtelmibe. Őt körülbelül fél órán keresztül tanígtatták az alapokra, majd „jutalmul” megküzdhetett az egyik képzett táncossal. Mindenkinek nagyon tetszett a műsor, az emberek szájtátva nézték a bámulatos gyakorlatsorokat. Még a környék sétáló embere is megállt megnézni a fellépőket.

Véleményem szerint érdemes volt ellátogatnom Taliándörögdre, mert a várakozásaimat is fölülmúló produkciót nézhettem végig.

A lábtartásból is sok minden kiderülhet, avagy osztályfőnöki óra Szőke Andrással

Osztályfőnöki órán utoljára a gimnáziumban túl az ember. Igaz, én még tanulok, a nyár közepén mégis részt vettem egyen.

A Művészetek Völgyében a legelső programok között szerepel Szőke András „órája”, ami nem is igazán tanítás, hanem egy közvetlen beszélgetés, melynek témája a köszöntés. Amikor beléptem az Ősök házának kertjébe, az igazat megvallva meglepődtem, mert a felnőtt emberek csendben ültek és figyeltek, mintha ténylegesen egy osztályfőnöki órán lennének. A tanár természetesen maga Szőke András volt. Az elején szó esett arról, hogyan

is köszöntik egymást az emberek. A „Tanár Úr” szerint a gesztusok mindent elárulnak, az ő szavaival élve: „Nem csak az arcot kell figyelni, mert akár a lábtartásból is kiderülhet, hogy valójában örülnek-e nekünk.” Ezután egy kis játék következett, amelyről bebizonyosodott, hogy ez igen fontos gyakorlat az óra szempontjából.

Az osztályfőnök úr kiszóltott két embert, akiknek súgott valamit, ezt ők előadták, és végül a közönségnek ki kellett találnia, hogy miről volt szó pontosan.

Ebből persze sokszor olyan dolgok kerekedtek, amelyek nevetésre készítettek a publikumot. Akkor következett a komolyabb része a játéknak: Szőke András az egészet kielemezte. Tőviről hegyire átbeszélték a színészi játékot, a közönség reakcióját, majd végül saját véleményének is hangot adott. Az ideiglenes színészeknek őszintén a szemükbe mondta a hibáikat, illetve ha jó volt a teljesítményük, megdicsérte őket. Két ilyen játék között a „Tanár Úr” saját élményeiről is beszámolt, éppolyan közvetlenül, mintha a barátainak mesélne. A vendégekkel több történetet is megosztott, majd ezeket is értékelte, természetesen a közönség segítségével. A műsor végén mindenkit felhívott a színpadra, hogy az illetnek megfelelően köszöntsék egymást. És lássunk csodát: az emberek tanultak valamit az osztályfőnöki órán.

A technikai játszóház

A kapolcsi Felső iskola megnyitotta kapuit azok számára, akik vizuális élményekkel szeretnék gazdagodni az interneten keresztül. Az egész program ingyenes, ezzel a gyerekek internet-használatát szeretnék a szervezők fejleszteni.

A Felső iskolát nem volt nehéz megtalálni, hiszen tavaly jártam már itt többször is. Most is elsőre sikerrel jártam és egy kis útbiztosítás segítségével megtaláltam az Informatikai és Hírközlési Minisztérium (IHM) kirendeltségét.

Amikor beléptem a hűvös, nem túl nagy terembe, hatalmas csönd fogadott. Rögtön az emberekre vándorolt a tekintetem, láttam, milyen átéléssel szörfözgetnek a neten. Megértettem, miért nincs hangzavar ebben a szobában.

Ekkor egy hölgy szólított meg, ő ügyelt arra, hogy mindenki számítógéphez jusson, és elkezdett tessékélni egy gép felé. Persze! Nem tettem ki a zöld azonosító kártyámat, így azt hitte, én is internetezni jöttem. Problémamegoldó képességem épp a topon volt, ezért rögtön feltettem pár kérdést elsőként a szervezőkről.

– Ezt a programot az IHM szervezte azért, hogy a gyerekek

és a felnőttek egyaránt megismerjék és megszeressék az internetet.

Ekkor megláttam a táblán egy kiragasztott lapot, amin az állt, hogy egy ember maximum húsz percet tölthet gép előtt.

– Ezzel a cédulával próbáljuk megelőzni a tömeget. Persze a húsz perc csak amolyan „hasra csapott” időtartam, ennél többet

is el lehet tölteni a gépek előtt. Csak akkor szólunk, hogyha valaki egész nap egy gép előtt ült. Őt szóban figyelmeztetjük.

Beszélgetésünkben kitértünk az egyik legfontosabb tényezőre, a program ingyenességére.

Budapesten az ingyenes programok mindig rengeteg embert vonzanak, itt viszont teljesen másképp van ez a dolog. Pár kisgyerek és néhány felnőtt foglalt csak gépeket, ők viszont nagyon jól érezték magukat.

– A program ingyenességéből remélem látható, hogy a mi munkánk tanító jellegű, nem azért hoztuk ide gépeket, hogy pénzt kérjünk a netezésért. Az IHM fontosnak tartja a fiatalok tanítását.

A beszélgetés után még

átlapoztam pár katalógust, de ezekből már többet nem tudtam meg. A hely viszont elég hangulatos és igen hasznos még az internet-függőknek is, főleg, mert egy forintba se kerül. Azért mégis jobb ingyen tanulni...

Ferenczi Brigitta

Óriások Taliándörögden

Óriási forráságra ébredtek a völgylakók az első fesztiváli napon. A rekkenő hőséget, ugyancsak nehézkesen lehetett elviselni, de ez a napsütéses reggel mégis meghozta a régen várt első programokat. Ugyan néha még foghíjas műsor várta az érdeklődőket egy-egy érdekes, ritka gyöngyszem mégis elcsíphetünk. Taliándörögden is megindult az élet.

A Kaporcstól néhány kilométerre fekvő település, Taliándörögden már a mai napon is sok érdekes programmal kecsegtette a látogatókat. A falu szívében elhelyezkedő Lótéren már nagyban folyt a készülődés, épült a Bárka színpad és az Iparművészeti Egyetem hallgatói jóvoltából megjelent néhány fura figura is. Mint később megtudtuk az extrém külsejű bábuk, a XXI. Század madárijesztői. Emlékeink között kotorászva, minden bizonnal bevillan néhány régi kép a vidéki mezőn árválkodó, varjú tépte szalmabábúról, akit régi szakadtas ruhákba öltöztettek, a madarak kisebb- nagyobb öröme. Aki ellátogat a taliándörögdi iskola udvarára, meggyőződhet arról, hogy az ott látható műalkotások, semmiféleképpen nem titulálhatóak rongyosnak,

esetleg madártéptének. A kiállítók szerint minden egyes alaknak saját személyisége van. Az emberszerű jövevények testét különböző művészek tervezték, akik természetesen IE diákok. A babák ruháit többnyire színes anyagokból varrták, némelyikük kezében esernyő, vagy más kiegészítők is láthatók. A madárijesztők „nemüket” tekintve sem egyformák, vannak köztük egyaránt hölgyek és urak is. Ezek a csinos emberszabásúak hivatottak a Völgy idején, minden településen népszerűsíteni a dörögdi művészeket és nem utolsósorban műveiket. Az én érdeklődésemet már sikerült felkelteniük, ezért mindenkinek ajánlom figyelmébe a madárijesztőkön kívül még számtalan érdekes programnak helyt adó Lótér színt.

Jancsik a kertben

Több évtizede hódít gyermekek körében ez az egyszerű, de mégis nagyszerű játék, a keljfeljancsi. A kis figura, melynek jellegzetessége, hogy bármilyen pozícióból képes fölgördülni a földről, már hosszú ideje a legkisebbek kedvelt szórakozása.

Taliándörögden is megtalálhatjuk ezt a közkedvelt népjátékot, melynek népszerűsége még a méltán híres Rubik-kockáéval is vetekszik. A Völgy ideje alatt a fent említett faluban megtekinthetjük a különleges darabokat. A kiállítás az Iparművészeti Egyetem tanulóinak, Sirály Dórának és társainak munkái alapján jött létre.

A helyszínen nem a rég megszokott formáját láthatjuk Jánosunknak, a pár centiméter magas alakocská egészen absztrakt és formabontó testvérei mutatkoznak be a taliándörögdi új iskola kertjében. Az alkotások csendesen dülöngélve várják az érdeklődőket, akiknek megmutathatják színpompás világukat. Visszatérve a formabontáshoz, a bábuk különböző élethelyzeteket, állatokat illetve elvontabb, ide-oda tekeredő szobrokat ábrázolnak. A művészek ezeket papírmaséból, színes anyagokból, tüllből varázsolták a már megszokott talapzatra. Ezeket a játékokat már nem

csak arra használhatjuk, hogy egyszer-egyszer, nosztalgikus pillanatainkban előásva a régi játékok közül, visszagondoljunk a gyermekkorunkra. A Sirály Dórának által kreált szobrocskák már magukban gyönyörűek, nemcsak a játék funkcióját töltik be. Jobban szemügyre véve őket kétség sem fér hozzá, elkészülésükig rengeteget dolgoztak velük az egyetem formatervező szakos tanulói. A látvány mindenképp megkapó és talán egy kicsit mindenkiben felébreszti a régi idők játékos óráit. A „jancsikon” kívül még több hasonló programra zárandokolhatunk el az új iskola területén. Aki fogékony a modern művészetekre, nem hagyhatja ki Taliándörögden ezen részét.

Fuvolakonzert

A Művészetek Völgyének ideje alatt Kapolcson minden este Hangszer és Zene-estéket tartanak. A sorozat Móré Irén fuvolaművész előadásával vette kezdetét.

Lekuporodom a körtefa árnyékába. A kapolcsi Kávéház kertjében csücsülök, Móré Irén fuvolaművész koncertjére várok. Az előkészület szünetét hosszú ásitásokkal töltöm ki. Hosszú volt ez a mai nap, talán egy kicsit jót fog tenni egy halkabb, nyugtató zene. Az előadás nyolckor kezdődik.

Már öt perccel elmúlt egész, az emberek lassan csordogálnak be a kapun. Az idősebb hallgatók székeket ragadnak, s megpróbálnak minél közelebb elhelyezkedni a színpad gyanánt szolgáló zöld térhez. Többen a kávéház asztalainál ülnek egy-egy pohár ital mellett. A legtöbben csak leheverednek a kert zöldjébe. Ahogy körbenézek, az érdeklődők számát száz-százötven főre saccolom.

A művésznő érkezését természetesen tapssal fogadják. Negyven év körüli, mosolygós nő jelenik meg, teljesen egyszerű, hétköznapi ruhában, kezében csak egy hangszert, a fuvoláját fogja. A művésznő helyet foglal a széken, vele szembe egy férfi ül le. Előttük két mikrofon van felállítva. Az est egyik fő mondata: „Beszélünk a zenéről és zenélünk”; a riporter is ehhez tartja magát. Mikor bejelenti, hogy elsőként inkább faggatjuk, majd aztán hallgatjuk meg Móré Irén fuvolajátékát, a hátsó sorokból több vendég is hangot ad elégedetlenségének.

Móré Irén a Nemzeti

Filharmonikusok tagja, ezenkívül bejutott a Zeneakadémia doktorátus-képzésére. „Elég sokáig érett, hogy jó lenne elvégezni a doktorátust. Igaz, nem tanítok sehol, de arra gondoltam, ha egyszer mégiscsak tanítani szeretnék, akkor azt szeretném felsőfokon végezni.”

A vendégeknek nem kellett sokáig türelmetlenkedniük, mert pár perc beszélgetés után meghallgathatták Móré Irén előadását. Barokk klasszikusoktól és kortárs művekből, így Szűnyog Balázs szerzeményéből is hallhattunk részleteket.

Végezetül Móré Irén gondolatait idézném: „A fuvola az istenek ajándéka, illetve bizonyos istenek maguk fuvoláztak; egy mitikus hangszer, szerintem egy varázshangszer.”

Egy sziget, amit nem vesz körül víz... csak zene

Orromat megcsapja a finom sült hús illata. Egy barátságos bódésoron ballagok végig, mindegyik standon sok érdekes tárgyat pillanthatunk meg. Gyerekszívaj hallatszik. Gyerekek. Mindent megérintenek, amit csak meglátnak. Hiszen még sok felfedeznivalójuk van, nem ismernek mindent, nagy kaland ez nekik. De ha mi is végigmegyünk egy hasonló helyen, sokszor nekünk is lehetnek kérdéseink.

Caracas, kalimba, kokirikkó, kit-kot nyeleskasztonyet – érti ezeket valaki? De a xilofont már biztos mindenki ismeri. Ha ellátogatunk a Malomszigetre, mind megismerkedhetünk ezekkel a hangszerekkel, melyeket már az 1450-es Években is használtak. Egy mániákus árulja e tárgyakat. Hiába, az ütős a legnépszerűbb hangszercsoport, szinte már minden zenében elengedhetetlen. A bódénál sok ifjanc kíváncsiskodik, a rézdob ütése az ő tetszésüket is elnyerte. Jó nézni az arcukat, ahogy újabb és újabb tárgyakat fognak a kezükbe,

majd sokáig fürkészve rájönnek, hogy ez is milyen jó találmány.

De nem csak dobszólót hallhatunk. Két méterrel arrébb ugyanis egy kb. 45 éves férfi szórakoztatja az arra látogatókat. Elkápráztat minket a furulya csodálatos hangjával.

Nincs olyan ember, aki ne fordulna meg, ha meghallja e fülbemászó dallamot. Nem baj, ha tűz a nap, ha nem tolong körülötte tömeg. Ő csak fújja és fújja, hiszen szereti a zenét. Egy olyan személy, aki tényleg tiszta szívből mutatja tehetségét a közönségnek. Nem azért, hogy pénzt kapjon, nem azért, hogy híres legyen. Csak szereti. Ennyi

az egész. És elmosolyodom, amikor nézem, és látom, hogy mennyire kedvére van! Mosolyogva érinti ajkához a pikulát, és közben jobbra-balra dől.

Végignézek a hangszerein. A fuvolák és pásztorfurulyák tökéletesen vannak kidolgozva, simák, nem érdesek. Szeretet áramlik ki belőlük. Egy szeretet a zene iránt, egy szeretet, amely boldogabbá tesz minket. Hiszen hallhatjuk a hangokat, amelyekből vidámság árad.

Ez az a Sziget, melyet nem a víz éltet, hanem a zene, és enélkül kipusztulna.

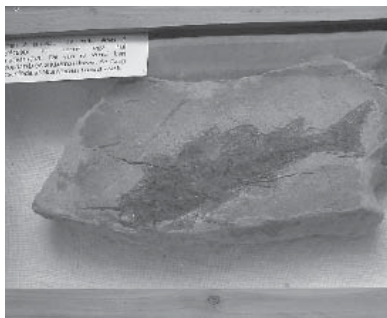

Bánki Péter

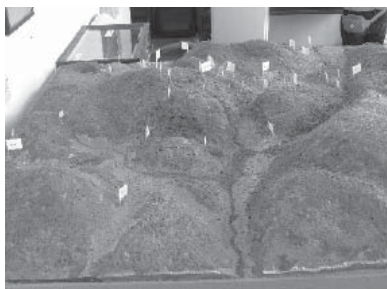
VISSZA A GYÖKEREKHEZ

Ősök Háza... egy falumúzeum Taliándörögdön. Önmagában nem egy figyelemfelkeltő dolog, de ha ilyen szintre hozzák, mint ezt, akkor már igencsak érdekes. Itt nagyon régi adatokkal és emlékekkel találkozhatunk, harmonikusan kiegészítve a ma élő művészek kiállításával.

A múzeum alapötlete Szőke András színész-humorista fejből pattant ki, aki mellesleg helyi lakos. Segítője volt Illés Sándor plébános és rengeteg lelkes, völgybéli fiatal.

A rövid megnyi-tó beszéd után bementem az épületbe. Elsőként egy domborműves térképpel találtam szembe magamat, amin a környék

településeit keresgélhetjük. Néhány tárlóban láthatunk képeket is. Innen nyílik egy apró, ám nagyon jópofa és érdekes szobácska, ahol rengeteg régi rádiót helyeztek el. Az első szobában főleg családfák és írásos em-

lékek vannak kiállítva. Látható például, hogy mióta léteznek a Dörögdi vezetéknev. Már is a második szobában találtam magam. Ez jóval kisebb az előzőnél, de rengeteg tárgyat zsúfoltak bele. Látható egy bölcső, rongybabával, de a falon

egy természetfotós gyönyörű kiállítását is megcsodáltam. A folyosón ismét fényképekkel találkoztam. Az egyik falon fekete-fehér aktok láthatóak, de a folyosó egész hosszában egy újabb természetfotó-kiállítást is

megnézhet az érdeklődő. Egy kis szobában egyházi tárgyak kiállítása látható. Itt különböző vallásos képek és keresztetek van-

nak. Innen nyílik a pincelejáró is, ahol geológiai emlékeket találunk. Téglák, a klostrom kövei és egy összetört cserépkályha romjai között

két érdekes őskövületet is találtam, halak lenyomatával. Feljöttem a kellemesen hűvös pincéből és körülnéztem a szomszéd helyiségben is. Ezt leginkább meseszobának lehetne nevezni, egy erdőt rendeztek be ben-

ne. Festéssel, valamint igazi fák, fadarabok és avar felhasználásával remek hangulatot teremtettek a szervezők.

Jó, hogy végre van egy olyan múzeum, ami korosztálytól és érdeklődési körtől függetlenül mindenkinek érdekes és izgalmas lehet. Csak ajánlani tudom a kiállításokat!

Meseország
(még) üres

A Guzsalysban és egész Monostorapáti lassan indul az élet. De mégis találhatunk érdekes dolgokat igencsak eldugott helyeken.

A Guzsalyast

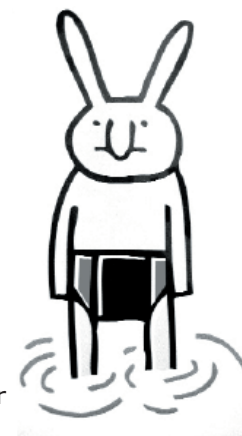

nevezhetjük törzshelynek, művelődési központnak, színháznak. Tulajdonképpen akármelyik megnevezés illik rá. Be tudja tölteni mindegyik szerepét. El tudom képzelni mint sörözőt, mint kisebb előadások bemutatóhelyét csakúgy, mint kiállítások, pavilonok számára berendezett csarnokot. Most ez utóbbi szerepben láthattam. Bár igencsak üresen. Talán még csak én láttam a rendezvényt.

A mesekönyv-illusztrátorok itt rendezték idei kiállításukat. Csodás, vicces, aranyos, jópofa képek. Nem csak gyerekeknek! Ugyanis nem minden kép kapcsolódik mesékhez. Voltak

rajzok a Varázsfuvolóhoz, a Rómeó és Júliához, illetve kamaszoknak, idősebbeknek szóló könyvekhez. Ezek közül emlékezetes számomra az a groteszk kép, melyen négy vagy öt szakadt punk beszélget. A társadalomkritika és a karikatúra maró gúnya süt róla. Nagyon tetszett, hogy nem csak a régi, klasszikus mesékhez készült illusztrációkat tekinthettük meg, hanem új, és (számomra) ismeretlen mesekönyvek betéteivel is megismerkedhettünk. Kedvencem ebből a halmazból az a szürke kép, melyen két gyerekcsoport áll. Mindkét csoportban van viszont egy színes alak. Az egyikben egy lány, a másikban egy fiú, ugyanakkor a rétek és a madarak is színesek.

Egyesek viszont nem kapcsolódnak semmihez, legalábbis nem hinném. A kategóriák itt is ugyanazok: vannak szépek, igényesek, illetve karikatúraszerű aranyosak. Ezek közül én az elefántormányú alakot szeretem nagyon, aki térdig vízben áll, fejét kissé lehorgasztja, illetve a hölgyet, aki kulcsokkal díszített szobában repül. A ruháján látszik, hogy lebeg, és fodrozódik a széltől. De a Süsüre hasonlító úszógumis víziló is megér egy misét.

Szolnoki Metszőkör a Sörsátorban

„Metszd ki kedvenc közmondásodat!”-szlogennel hívogat minket a Lőtérre idén költözött Sörsátor végében a Szolnoki Metszőkör. Ez annyit jelent, hogy Taliándörögdőn linómetsző versenyen vehetnek részt a vállalkozó kedvű vendégek. Utánanéztünk, mi is ez, és mikre számíthat még a látogató.

A linómetszés a panelekben is gyakori linóleumot használja az alkotáshoz, de a végterméket papíron kapjuk meg. A linóleum szakszava dúc, erre rajzoljuk tollal a kívánt mintát, majd kezünkbe vesszük a vékony vésőt és kezdődhet a metszés! Az eljárás célja egyfajta pecsét készítése, melynek befestése után a két henger között zajlik a papírlenomat készítése. Ahol lehántjuk a felszíni réteget, fehér marad a papír. A helyszínen csak egyszínű, illetve színes, de nem a vonalak mentén festett papírokat készíthetünk, mivel a dúc befestése hengerekkel zajlik. A komolyabb művészeknek máshol kell elsajátítaniuk a lényegesen bonyolultabb és színenként új linóleum vésését megkövetelő pontosan festett papír elkészítésének módját.

A különleges effektekért azonban fizetnünk kell: a „képeslap-formátum” használata száz forintot kíván, de a metszőkör által készített merített papírt is igénybe vehetjük kétszáz forintért.

A meghirdetett szlogen utólag annyit változott, hogy a

versenybírák dolgának megkönnyítése végett a résztvevőknek egy naponként változó, de előre kiszabott közmondást kell megalkotnia. Az elkészült munkákból kiállítást rendeznek, és a napi verseny győztese a másnapi eredményhirdetésen megkapja díját: a mű merített papírra történő ingyenes kinyomatását, és a művészi érték okleveles dicséretét.

Persze nem kell mindenkinek versenyeznie, bárki bármit készíthet. Az arra járók vásárolhatnak is a metszőkör mestermunkáiból és Művészetek Völgyének emléklapjaiból. Mindenkit szeretettel várnak reggel tíztől délután ötig a Szolnoki Metszőkör fiataljai.

Ők egyébként nem képzőművészek, csak egyszerű hétköznapi emberek. Általános iskolában kezdtek metszőkörre járni, és később is a hobbiuk maradt. Mára már komolyabb darabokat csinálnak, egy kép körülbelül öt órát vesz nekik igénybe. Dúcaikat megtartják, hogy bármikor újra nyomhassák, de állítólag egy idő után már romlik a minőség.

Az eddigi négy év tapasztalatai alapján gyakoriak a foglalkozásokon a kisgyerekek, de szüleik is szívesen kipróbálják magukat. Ezen kívül a tizen-huszon évesek szottak még lejárni. Egyébként egy amatőr életéből egy egyszerűbb kép elkészítése általában fél órát vesz el.

Hangszer nélkül

Bár fáradtan, de igen izgatottan keltem fel háromórás alvásomból. Tudtam, jó program vár rám, ezért jó korán elindultam Taliándörögdre.

Régi szerelmem a komolyzene, örültem, hogy ellátogathatok egy koncertre.

Erős kétségeim támadtak az utazást illetően, ugyanis reggel még nem volt forgalom. Ám kitűnő időzítésemnek köszönhetően nem kellett órákat ácsorogni a köves úton napsütésben, mert kiszáratva egy busz állt meg mellettünk. Egyenesen Taliándöröggre vitt minket. Gyorsan megbarátkoztunk a településsel, pillanatok alatt megtaláltuk a helyszíneket. Maradt egy kis időm a koncert kezdetéig, amit a Zöld Udvarban tartottak, így bőven volt időm elfogyasztani reggelimet. Néhány perc múlva a falu csendjét gyönyörű zene törte meg. A hegedű, a cselló, a zongora hangja mint izzó láva folyta körbe a kihalt utcácskákat.

„Menjünk!” – zakatolt bennem valami furcsa hang, mintha egy hadseregnyi ezredes üvöltene a parancsot. Felpattantam, lábaim, mintha lejtőn gurulnának lefelé, indultak el a közelő cél felé.

Megérkeztem. A kapura ki voltak állítva a programok, gondoltam, tájékozódok egy keveset. Minden reggel 9.00-10.30-ig jóga Lukácsy Dorkával és Vida Viktor-

ral, utána komolyzene 10.00-tól, majd filmvetítés (például: A Titanic szobalánya, Lehet más a Világ, A Zengő a természetvédők szemével), gyerekfoglalkozás, kézműves program. Ezenkívül a fesztivál folyamán néhány napon keresztül lesz tánccház és tánctanítás is. A hely jelmondata:

Lehet más a társadalom!

Beléptem az udvarba, ami első benyomásra igen kicsinek bizonyult. A hangzásból ítélve viszont egy elég nagy zenekarnak kellett a helyszínen lennie. Mentem volna tovább, ám egy fiatal, pipázó úriember tűnt fel előttem, aki rögtön felvette velem a kapcsolatot. Beszélgettünk a zenéről, mit hallunk éppen, majd a fiúról kiderült, ő is zenész. Éppen a Kodály-, illetve az Orff-módszerről társalogtunk, közben elindultunk a hang irányába, kezdett gyanús lenni a dolog.

Beigazolódott rossz érzésem, a zene csak erősítőről szólt. Beszélgetőpartneremről kiderült, ő a program szervezője, aki elmondta, anyagi nehézségek miatt nincs élő zenekar, és az első nap nincsenek is sokan, hogy megérje zenészeket bérelni.

Kicsit letörtén, bár még reménykedve hagytam el a Zöld Udvar, talán még eljuthatok egy igazi koncertre a fesztivál alatt.

Elfeledett mesterségek

Az élő

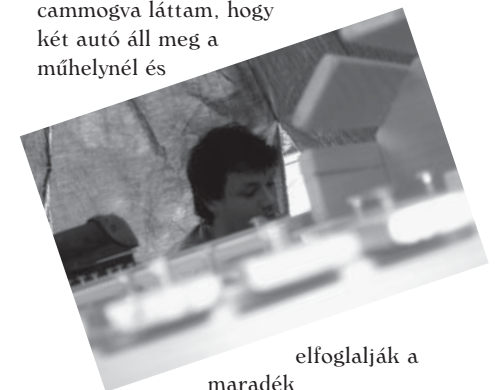
mesterségeket ma is megtanulhatjuk a Malom szigeten. Ha mégse lenne kedvünk beállni kézimunkázni, akkor kedvünkre válogathatunk a számunkra tetszetős árukból.

Kenderkőc Hagyományörző Műhely. Így nevezik azt a helyet, ahol fellelhetünk az ősi mesterségektől kezdve a mai mesterségekig mindent. Különböző mesterségű iparművészek tanítanak: kosárfonásra, gyöngyszövésre és rovásírásra. A programot egyaránt ajánlják kicsiknek és nagyoknak, ahogy a szöveg is hirdeti: „játsszoház gyerekeknek és felnőtteknek”.

Én hosszas keresgélés után jutottam el oda, mert a völgymunkások közül senki se tudta megmondani merre található. Elindultam a kirakodó árusok sűrűségébe, de egyikük sem volt Élőmesterségek műhelyébe való. Lassan kezdtem biztos lenni benne, hogy a sziget legmélyén találom meg. Először egy kis színpad tűnt fel egy

kitikkadt szerelővel és egy napozó kislánnyal, majd a tér, ahol két kislány mérleghintázott. A pavilonok már álltak, de tulajdonosuk még nem volt sehol. Egy idős házaspár éppen akkor pakolta ki portékáit: terítéket, blúzokat, fali képeket. A néni sorra mutogatta különböző népi mintájú hímzéseit, és büszkén magyarázta, melyiken mi látható és mennyi idő volt az elkészítése. Kicsivel arrébb, mellettük egy kislány haját fonogatta az édesanyja, miközben édesapja érdekes hangszereken ügyködött. Különbőféle nem mindennapi hangszereket láthatunk itt xilofontól kezdve, a különböző termésekből összebarkácsolt zenélő szerkezetekig. Az úr és egy semmiből felbukkant kisfiú bemutatott egy – két érdekes csengésű hangszert, aminek hangzása ugyan különös, de azért nem ér fel egy gitár vagy egy dob hangjával.

A Malomszigetről kifelé cammogva láttam, hogy két autó áll meg a műhelynél és

elfoglalják a maradék pavilonokat, majd elkezdik kipakolni különböző holmijukat: karkötőket, köcsögöket és mécseseket...

A fuvolák mágusa

Kapocson élmény sétálgatni. A legjobb rész ott is a Malomsziget, ahol több kilométeren keresztül húzódnak a fazekasok kirakodóvásárai. És ott a bódék között egy különleges kis hely bújik meg, ez a Hangszerkészítők Zenepavilonja.

A Malomsziget csodálatos kavalkáddal várja azokat az embereket, akik különböző emléktárgyakkal szeretnének hazatérni a Művészetek Völgyéből. De ennél is érdekesebb hely a Hangszerkészítők Zenepavilonja. A bolt elég kicsike, tele van pakolva mindenféle népi hangszerrel. Vannak

nagyobb fuvolák, kisebb körtemuzsikák, szigorúan kézzel faragva. És a bódé pultja mögött egy jó kedélyű fiatalember bújik meg. Ő Bán György, aki saját maga foglalkozik különböző hangszereinek értékesítésével, na meg szórakoztatja a nézelődőket. Mikor épp ott voltam, egy család vásárolt egy kisebb hangszert a fiuknak. Az anyuka meg is jegyezte, hogy nem érdekli, ha fia nem tud játszani a körtemuzsikának nevezett sípszerű szízen, akkor is vesz egyet. Tehát ennek a kis boltnak a nézelődők is csodájára járnak, főleg, mert Bán György mindegyik hangszerén kiválóan játszik, és ezt nem fél megmutatni senkinek. Persze, mint mindenkitől, tőle is kérdeztem egyet s mást. Kiderült, hogy akkora sikere van boltjának, hogy ma reggel nem tudta kipakolni portékáit rendesen, mert az emberek – sasszeműeknek köszönhetően – rögtön lecsaptak a szóban forgó érdekességekre. A sípokot egyébként kézzel faragják ki, egy kisebb fajtát már egy óra alatt el lehet készíteni. De ami ennél is fontosabb Bán György számára, az a szórakoztatás. Talán ez a legfontosabb az em-

berek számára is. Itt ezt is meg lehet találni. A fuvolák mágusa minden hangszerét megmutatta nekem, na meg a vásárlóinak. Mindegyiken eljátszott egy-egy apróbb népzenei dallamot, ami a felnőtteknek és gyerekeknek is egyaránt nagyon tetszett. És tudjuk, egy szülő annak örül a legjobban, ha gyermeke is boldog. Ezért pedig bármennyi pénzt képes kifizetni.

Kávés a szalmán

Lampion, szalmabála, persely, húszas évek. Rugaszkodj el a hétköznapi szürkeségből, pihenj meg a különleges tervezésű fafotelben, nyúlj el a szalmakötegeken és élvezd a meleg kávé aromáját! Hagyd, hogy füledbe szálljon a muzsika, és lazulj!

Taliándörög, G pont. Különleges látványt nyújt a végtelen mezők ölelésében a tiri-tarka kisvilág. Apró sziget, ahová a világ összeszűre és vidámsága egy csokorba van gyűjtve. Van itt minden: szalmabába, óriás lufi, szárazföldi ringó bárka, sörsátor, zenei színpad, agyagzás. A levegőben sárkányok dacolnak a széllel. A jókedv otthonának megteremtői a pesti Iparművészeti Egyetem hallgatói. A programok szórakoztatók, jöhet öreg, fiatal, vagány és félszeg egyaránt, de még valami hiányzik.

Egy hely, ahol, ha elmúlt a hőség, a naptól kiszívott, sajgó lábú emberek megpihenhetnek. Az itt töltött idő maradjon kellemes és nem mindennapi élmény. A kritériumoknak tökéletesen megfelel: a kávézó.

Kreatív diákok alkották, nem lesz hiány az érdekes megoldásokban. Ülhetünk a csak erre az alkalomra tervezett hordozható, szétszedhető fotelekben. Vékony falemezekből készültek, a legkülönlegesebb szinkombinációkkal. Naturalista hajlamainkat élhetjük ki, ha a földön heverő szalmabálákat választjuk

fekvőhelynek. Ezeken is akrilfestékkel alkotott minták díszelnek, pusztán látványuk is jobb kedvre derít. Kérjünk egy teát, vagy erős feketét és dőljünk hátra, élvezzük az életet. Ebben segít a hosszú fűzérben ringó lampionok fényjátéka és a helyzet fokozásához elengedhetetlen zene. Naponta más-más stílust hallgathatunk, kezdve a húszas évek kávéházainak muzsikájával, a messzi Afrika ritmusait idéző kongszón át a modernebb, elektro-mos hangzásig.

A jó dolgok általában pénztárcánkat ugyanolyan mértékben kifosztják, ahogy mi mulatunk. Itt azonban az élmény nem a pénz függvénye. Az elfogyasztott italok és sütemények árát magunk határozzuk meg. Lehetünk fukarak és bőkezűek egyaránt, tetszőleges összeget helyezhetünk az asztalon álló perselyekbe.

A hangulat magával ragad, engedj a kísértésnek, mindenkit szeretettel várnak a furcsaságok pontján. Látó-

Diplomamunka anyaggal

Öt kemény év tapasztalatát, tananyagát és a saját gondolataidat, érzéseidet kell egyszerre bemutatnod. Csak egy bizonyítási lehetőség van. Teljesíts!

Taliándörögdon jártam az Iskolában. Az emeleten - igaz rekkenő hőség volt - az egyenlítői éghajlat megtapasztalásán kívül érdekesnek tűnő kiállításra bukkantam. Piciny tárlat, rengeteg munkával a háttérben.

A látogatók a pesti Iparművészeti Egyetemen végzett hallgatók diplomamunkáit tekinthetik meg. Az első három próbababára kötött csodákat helyeztek. A zöld szín dominált; hol bővült, hol szűkült a szár, itt a gomb, ott a gomb, felhajtható nyakrész, fufangos megoldások. A ruhadarabok egytől egyig kifordíthatóak, a belső felület világosabb tónusú, új mintázattal, bővebb a ruhatár. Egyszóval: praktikus. Extrém viselet, mégis kényelmes és egyben hordható. Fiatal lányon és középkorú asszonyon egyaránt el tudom képzelni. A bábuk között szalmabála, rajta az elméleti munka. Vázlatokat, terveket nézhetünk, illetve elolvashatjuk a témában írt szakdolgozatot. Ebben fogalmazza meg az alkotó az elkészült ruhákhoz fűződő viszonyát, a mindennapi élet és a társadalmi hatások megjelenését a művekben – művekben, hiszen ez művészet.

Tovább sétálva újra műanyag

nőkkel állunk szemben, rajtuk fotók, nem is, inkább öltözkészterü képek. Kifejezetten modern. Fekete-fehér ruhakiegészítők ezek, éles képekkel, utcarészletekkel, portrékkal dekorálva. Bármilyen stílushoz passzolnak, kötény a szoknyára, dupla nadrágszár, mellény, a legegyszerűbb összeállítást is feldobják, egyedivé teszik. Ismét szalmakötegek, azokon kiterítve az inspiráció: fényképek. Ezt a portrét mintha már láttam volna, persze, a fél méterre lógó szoknyáról mosolygott rám az előbb a bácsi. Nagyon tetszik, jó ötlet. A színvilág szegény,

de talán ettől lesz jó, ettől is, hiszen az egész úgy kerek, ahogy van, nincs mit magyarázni rajta.

Az alkotók átmentek a vizsgán, nemcsak tanáraik szemében, hanem az enyémekben is. Kemény évek munkáját sűrítették anyagokba, megvalósították önmagukat és teljesítették az iskola által felállított célt: az emberek számára hordható, az ipar által gyártható termékeket és mégis műalkotásokat terveztek.

A blues ereje

Öcsön pénteken este Jimmy Hendrixet idézte fel a Blues Power együttes zenéje. Nagy Károly, Fekete Attila és Katona Tamás a neves zenész számait játszotta. A gitárossal, Katona Tamással a koncert után váltottam pár szót.

- Körülbelül négy éve van együtt ilyen formában a csapat.
- Hogyan kerültetek össze?
- Úgy kezdődött, hogy volt egy együttes tizenöt éve. Ebbe először édesapám került be gitárosnak, de időnként én is fel-felbukkantam koncerteken.
- Mostanramáraszenvedélyeddé vált a gitározás?
- Igen. Ez egy életforma.
- Van nap, hogy nem veszed kezébe a gitárt?
- Sajnos volt, hogy valahova utaznom kellett, valahol messzebb voltam, és ezért nem tudtam gitározni. És

ez olyan volt akkor, mintha kivettek volna belőlem egy darabot.

- Mennyit gyakorolsz egy nap?
- Nem szabom meg magamnak. Régebben is csak akkor ültem neki, ha „kedvem szottyant”. De általában volt kedvem.
- Mekkora esemény az nektek, hogy itt felléphettek?
- Nagyon nagy élmény, hogy egy ilyen nagyszabású rendezvényen felléphetünk. Pécsen – ahol élünk – a zenei élet igazából nem túl jó. Úgy is mondhatnám, hogy

pocsék. Most viszont úgy néz ki, hogy egy kicsit beindult az iga. Fellépünk jövő hétvégén is, de koncertezünk a Szigeten is.

- Van példaképed?
- Igen. Legnagyobb példaképem az édesapám, akinek köszönhetem az egész eddigi pályafutásomat. Minden segítséget megad nekem.
- Vannak saját számaitok?
- Régebről még vannak számaink, de mostanában,

ebben a formációban nem szoktunk saját számokat játszani.

Nem volt túl sok ideje az ifjú tehetségnek, hiszen mindenki gratulálni akart neki. Rengeteg biztató, kedveskedő szó hangzott el. Mindez nem ok nélkül történt: az ifjabbik Katona József és bandája egy igazán emlékezetes koncertet adott.

Szárazföldi hajó

Ipari G.

Nem csak a gyerekek, hanem a felnőttek is csodájára jártak a Taliándörögdön álló szárazföldi hajónak. Igaz a megnyitóra csak este

tíz óra után került sor, de a gyermekek már jóval előbb birtokukba vették a libikóka elvén működő csónaksodát.

Kezdi a sötétség uralma

alá venni a tájat. A fáklýákat lángra lobbantják, az izzók fényt kezdenek kibocsátani magukból, félhomályt kölcsönözve az Ipari G. udvarnak. Több mint két és fél méteres, tíz méter hosszú faszerkezet látványa fogadja a lassan áramló érdeklődőket. Emé hajómonstrum ünnepélyes „vízre” szállása az, ami idevonzotta a főleg gyermekes családokat. A legnagyobb rajongók a kicsik köréből kerülnek ki. Szinte tátott szájjal bambulják a náluk háromszor nagyobb „játékot”. Nem kell soká vární és apró emberkéék özönlik el a hajófedélfetet. Apró lábacskák dobognak a deszkákon és hamar rájönnek, hogy a szerkezet nyugalmi állapotából való ki-

billentéséhez összefogásra van szükség. Két csapattá válnak, egyszer az egyik oldal rugózik egyet, minden erejüket beleadva, majd a másik oldal tesz hasonlóképp. Büszkeséggel tölti el őket, hogy önerőből mire képesek. Egyre inkább belelendülnek, a hajótest dülöngélése a sikongatásokból ítélve folyamatosan gyorsul. Az óriás csónak kitalálói csak fokozni tudták az izgalmakat azzal, hogy a hajó elejéről egy hatalmas szalmabálába ugrálhattak a kicsik. Egymás sarkát taposva sorakoztak az „ugródeszkához”.

A látványfunkciót is betöltő bárkát azonban egy időre el kellett zárníuk az ugrálók elöl, mert az apró lámpácskákkal még nem készültek el. Ez sem szegte kedvét a piciknek, ugyanis könnyen feltalálták magukat. A hajó melletti dombocskáról vetették magukat a szalmatengerbe. Ezzel azonban „megkeserítették” az édesanyák estéjét, mert nem győzték a virgonc kis testek ruházatának tisztogatását.

„Kukurikúú! Ébredés utáni első >>G.<<, reggeli kakaóval és kifflivel.”

Emé sor volt olvasható a programfüzetben, mely igencsak felkeltette a kíváncsiságot.

Megérkezésémkor hatalmas héliummal töltött luficsokrok látványa fogad. Átjutva a léggömbök színes rengetegén, nem várt látvány tárult elém. Mi mindent rejt magában ez a földdarabka? Az érdeklődő egy fantasztikus udvarra téved, ha betér az Ipari G. területére, ahol az Iparművészeti Egyetem hallgatói kimeríthetetlen fantáziájának termékeit nézhetjük végig.

De mi is ez a kakaó-kifli dolog? Kérdésemre Antalóczy Timeától, a szervezőtől kaptam választ. „Ez alatt közös reggelizést kell érteni, ami azt jelenti, hogy kakaót, tejet és kiflit együtt fogyaszthatnak a reggeli órákban erre tévedő látogatók az egyetemistákkal.”

És hogy mi mindent ígér még az Ipari G.? „Az Iparművészeti Egyetem második éve résztvevője a Művészetek Völgyének és arra törekedtünk, hogy minél látványosabb programokkal szolgáljunk a közönségnek. Ez azt jelenti, hogy négy dívatbemutató lesz, főként szabadtéren, az általunk megépített hajón, amit látványelemként hagyunk majd itt a falunak. Tehát ezt nekik építettük. Ez egy hatalmas, négy tonna súlyú hajó, amit tizenhat építészhallgató épített az alkotótábor keretében. Lesz egy nagyon különleges dívatbemutatónk, amit hegymászók biztosítanak, ugyanis egy eléggé veszélyes produkcióról van szó.

Ebben az évben a gravitáció jegyében zajlanak a programjaink, és ez a bemutató a levegőben zajlik. Négy méter magasban fognak repülni a modellek. Ezenkívül egész nap látogathatók az új iskola épületében helyet kapó kiállítások. Ahol a fordított szobától, melyben a plafonról lógnak le a tárgyak, a zuhanás imitálásán keresztül egészen a játékos, interaktív dolgokig nagyon sokféle program vár mindenkit. Az interaktivitás az egyik kulcsfogalom számunkra most, mert szeretnénk bevonni a közönséget. Tehát számíthatnak arra, hogy mi játszunk velük, meglepetésekkel szolgálunk. Ez a belső tér. A külső térben pedig papírsárkány-eregetés, iparművészeti vásár, kávéház vár mindenkit. A kávéház lényege, hogy próbáltunk egy nagyon kényelmes kis zugot berendezni.

A textiltervező hallgatók terveztek a textíleket, illetve a formatervezők külön asztalokat terveztek. Ezek igen érdekesen néznek ki, illetve rendkívül kényelmesek, annak ellenére, hogy mindössze két elemből állíthatók össze, rendkívül egyszerű módon. Van még lufieregetés is. A léggömböket külön erre a célra kiegészített tárgyak tartják földközében. Madárijesztőket helyeztünk el mind a hat faluban, amik nekünk információs táblaként szolgálnak majd. Vagy a hasukon, vagy a kezükben lesz majd egy tábla, hogy hol találják az Ipari G.-t.” Remélem, hogy a táblának „szót fogadva” tömegek rohamozzák majd meg a kreativitás kincsesládáját.

Hangszer nélkül

Bár fáradtan, de igen izgatottan keltem fel háromórás alvásomból. Tudtam, jó program vár rám, ezért jó korán elindultam Taliándörögdre. Régi szerelmem a komolyzene, örültem, hogy ellátogathatok egy koncertre.

Erős kétségeim támadtak az utazást illetően, ugyanis reggel még nem volt forgalom. Ám kitűnő időzítésemnek köszönhetően nem kellett órákat ácsorogni a köves úton napsütésben, mert kiszáradt egy busz állt meg mellettünk.

Egyenesen Taliándöröggre vitt minket. Gyorsan megbarátkoztunk a településsel, pillanatok alatt megtaláltuk a helyszíneket. Maradt egy kis időm a koncert kezdetéig, amit a Zöld Udvarban tartottak, így bőven volt időm elfogyasztani reggelimet. Néhány perc múlva a falu csendjét gyönyörű zene törte meg. A hegedű, a cselló, a zongora hangja mint izzó láva folyta körbe a kihalt utcácskákat.

„Menjünk!” – zakatolt bennem valami furcsa hang, mintha egy hadseregnyi ezredes üvölné a parancsot. Felpattantam, lábaim, mintha lejtőn gurulnának lefelé, indultak el a közelgő cél felé.

Megérkeztem. A kapura ki voltak állítva a programok, gondoltam, tájékozodom egy keveset. Minden reggel 9.00-10.30-ig jóga Lukácsy Dorkával és Vida Viktorral, utána

komolyzene 10.00-tól, majd filmvetítés (például: A Titanic szobalánya, Lehet más a Világ, A Zengő a természetvédők szemével), gyerekfoglalkozás, kézműves program. Ezenkívül a fesztivál folyamán néhány napon keresztül lesz táncbázis és tánctanítás is. A hely jelmondata: Lehet más a társadalom!

Beléptem az udvarba, ami első benyomásra igen kicsinek bizonyult. A hangzásból ítélve viszont egy elég nagy zenekarnak kellett a helyszínen lennie. Mentem volna tovább, ám egy fiatal, pipázó úriember tűnt fel előttem, aki rögtön felvette velem a kapcsolatot. Beszélgettünk a zenéről, mit hallunk éppen, majd a fiúról kiderült, ő is zenész. Éppen a Kodály-, illetve az Orff-módszerről társalogtunk, közben elindultunk a hang irányába, kezdett gyanús lenni a dolog.

Beigazolódtott rossz érzésem, a zene csak erősítőről szólt. Beszélgetőpartneremről kiderült, ő a program szervezője, aki elmondta, anyagi nehézségek miatt nincs élő zenekar, és az első nap nincsenek is sokan, hogy megérje zenészeket bérelni.

Kicsit letörten, bár még reménykedve hagytam el a Zöld Udvar, talán még eljuthatok egy igazi koncertre a fesztivál alatt.

Huszárvirtus

A mai napon egy „harci játékok” nevet viselő rendezvényre voltam hivatalos. Mielőtt még el látogattam volna a helyszínre, utólag visszagondolva idétlennek tűnő dolgokról filozofáltam a játékkal kapcsolatban. Tudniillik, az összes szellemi kapacitásomat latba vetve, tettem egy olyan kijelentést, hogy valószínűleg a fiatalok körében nagy népszerűségnek örvendő paint-ball lesz terítéken, nem másol, mint a templomkertben.

Szerintem magam sem gondoltam komolyan ezen ötletemet, ennek ellenére hittem, hogy ha már nem fogunk festékpátronokkal lövöldözni, legalább valami ehhez hasonló kaliberű élményben lehetünk részesek.

A falutérképet követve eljutottam a kapolcsi katolikus templomhoz, aminek előtere biztosította volna az általam előre elképzelt harci események színterét. Valahogy nem az a látvány fogadott, amit a fejemben megterveztem. A templomkertben nem volt semmilyen olyan tárgy, amely hasonlított volna egy nagyszabású csataterhez. Először arra gondoltam, hogy talán más időpontban fogják felépíteni, de a terep gondos körbejárása közben, egy sátor alatt rátaláltam...

... egy nagyszabású katonai társasjá-

tékra. A várttal ellentétben nem egy örült kalandos, mozgásos játékban zúzzuk egymást, hanem egy hatalmas, a régi Magyarországot ábrázoló térképen felállított katonákkal próbáljuk meg bedarálni az ellenfelet. A játékszabályok ismertetése után olyan érzésem volt, mintha már annyira sem érteném, mint a játék előtt. Nagyon kemény és nehéz feladatnak bizonyult a szabályzat értelmezése. Személy szerint nekem fél óra kellett, hogy a nagyját megértsem. Ezért nem is próbálok meg részletesen leírni, inkább vázlatosan dokumentálom, hogy miről is szól ez az 1948-49-es magyar szabadságharcot idéző stratégiai játék. Nagyvonalakban a következőkből: napiparancs húzásából és annak teljesítéséből, vármegyefelosztásból, országgrszek elfoglalásából, véres ütközetek megvívásából és nem utolsósorban a játék legfontosabb eleméből: a logikus gondolkodásból, és stratégiából. Egy mérkőzés kb. 1-1,5 óráig tart. Először húzódozva fogadtam ezt a játékot, de minél többet tudtam meg róla, annál jobban kezdett tetszeni. Ha idelátogatnak, és rááldoznak idejükből egy röpké órát, rendkívül jól fognak szórakozni.

Impresszum

Főszerkesztők:

Horváth Ildikó
Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Tördelőszerkesztő:

Raffay Réka

Vezető Tanár:
Papp László

A cikkeket írták és szerkesztették:

Bakos Veronika, Bánki
Péter, Czár Krisztián, Dezső
Alexandra, Fábíán Diána,
Ferenczi Brigitta, Gasparovits
Dóra, Jusztin Andrea Rozália,
Kántor Lili, Katona Zita, Kertész
Orsolya, Lakatos Dávid, Mráz István,
Ress Tünde, Sipos Dávid Günther,
Spankó Anita Petra, Treuer Bálint,
Vargha Máté, Papp Zsófia

2004

Szent László Gimnázium